

KOM EENS GAUW

M.J. Arlidge bij Boekerij:

*Iene miene mutte
Piep zei de muis
Pluk een roos
Klikspaan
Naar bed, naar bed
Wie niet weg is
Klein klein kleutertje
In de maneschijn
Nog lange niet
Niemand zeggen
Twee kleine visjes
Kom eens gauw
Oog om oog

Kom je spelen?*

INTERNATIONALE BESTSELLER

M.J. ARLIDGE

**KOM
EENS
GAUW**

**DOE HET LICHT NIET UIT.
HIJ KOMT WANNEER JE SLAAPT.**

Vertaald door Harmien Robroch

Eerste druk 2022

Vijfde druk 2023

ISBN 978-90-225-9932-7

ISBN 978-94-023-1933-0 (e-book)

ISBN 978-90-528-6519-5 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Cat and Mouse*

Vertaling: Harmien Robroch

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: © iStock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2022 M.J. Arlidge

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DAG 1

1

Martha White bewoog, liet zich op haar zij rollen en hield haar kussen stevig vast. Ze had gevangengezeten in die vreemde schemerwereld tussen slapen en waken, haar gespannen rust doorboord door nachtmerries van gemiste aansluitingen en zoekgeraakte kinderen, maar een geluid van beneden had haar teruggebracht naar de realiteit. Vaak baalde ze als Greg thuiskwam – gympen die luidruchtig in de gang werden gesmeten, de deur van de koelkast die werd dichtgeslagen – maar vanavond was ze blij dat ze iets hoorde. Ze sliep altijd beter als ze wist dat haar man thuis was.

Martha liet de rust weer over zich heen komen en begroef haar gezicht in het zachte katoen, ademde de geur van het waspoeder in en deed een schietgebedje dat ze in slaap zou vallen, maar nu echt. Ze was doodmoe, de gebruikelijke klusjes en de kinderopvang hadden haar laatste beetje energie opgeslokt. Als ze de kans kreeg, zou ze duizend jaar slapen, de vergetelheid van de nacht omarmen, uitgerust en energiek wakker worden om de moeder te zijn die ze altijd hoopte te kunnen zijn. Maar goed, dat was natuurlijk geen optie. Ze moest vroeg op, dus kon ze alleen maar hopen dat ze nog een paar uurtjes kon uitrusten voordat de plicht riep.

Gelukkig bleef Greg niet treuzelen. Wanneer hij had getraind

en de adrenaline gierde nog door zijn lijf, bleef hij wel eens beneden hangen, maakte dan iets te eten voor zichzelf klaar, keek tv en las zijn e-mails. Maar nu hoorde ze hoe hij de voordeur op slot draaide en het licht in de gang uitdeed, iets waar Martha altijd rustiger van werd, omdat het betekende dat de nacht echt begon. Liefde welde in haar op en maakte haar dankbaar. Ondanks hun incidentele meningsverschillen vormden zij en Greg een goed team: lief, zorgzaam en altijd attent voor elkaar. Ze wist dat ze het met elkaar hadden getroffen en besepte hoe gezegend ze waren met een blij en gezond kind. Er was zo veel ellende, teleurstelling en boosheid in de wereld – zij waren de gelukkigen.

Martha werd steeds slaperiger en met een loom gebaar sloeg ze Gregs kant van het dekbed op, zodat er een uitnodigend gestreken wit laken zichtbaar werd. Wat zou het fijn zijn om in zijn armen in slaap te vallen. Om rust te hebben, al was het maar voor een paar kostbare uurtjes. Martha's lichaam voelde zwaar, haar bewustzijn zakte weg, ze hoorde amper nog hoe de slaapkamerdeur zachtjes dichtging en Greg behoedzaam naar het bed liep. Maar ze voelde het matras inzakken toen hij naast haar kwam liggen, en voorzichtig schoof ze naar hem toe en wachtte tot zijn grote lijf haar omarmde. Kon het leven nog mooier zijn?

Maar tot haar verbazing gebeurde er niets. Ze sliep bijna, was overgeleverd aan overweldigende moeheid, maar toch merkte ze het gebrek aan contact op, de afwezigheid van Gregs gespierde lijf naast het hare. Waarom hield hij afstand? Wat was hij aan het doen? In haar versufte verwarring besepte Martha nog iets. Het matras zakte verder door dan anders, een onverklaarbaar gewicht drukte het in, en haar lichaam gleed onverbiddelijk in de richting van haar partner. Terwijl de verwarring steeds allesomvattender werd, viel Martha iets anders op: een geur. Een onbekende geur, muskusachtig en intens, als de aftershave van een man...

Martha's ogen schoten open, haar hart ging tekeer. In paniek probeerde ze zich om te draaien, te schreeuwen. Maar voordat ze daar de kans voor kreeg, werd een hand met kracht tegen haar lippen gedrukt en werd haar kreet gesmoord.

2

Een indringende brul doorkliefde de lucht, waarna rubber in asfalt beet, de motor naar voren schoot en deze de plaats delict met bulderend geraas verliet. Binnen enkele seconden was de in beslag genomen boot nog maar een stipje in de spiegels van inspecteur Helen Grace, die op haar Kawasaki Ninja bij Southampton Docks wegscheurde. Het was een succesvolle avond geweest, maar nu wilde ze hier niet meer zijn.

Het was een ijskoude avond in januari en het was mistig op Millbrook Road toen Helen over de vierbaansweg raasde. Binnen enkele seconden reed ze de rotonde bij Tebourba Way op en nam door de verstikkende mist de afslag in de richting van het centrum van de stad. Aan de ene kant waren deze weersomstandigheden prettig – in de nevel kon je anoniem en gesloten zijn, verborgen blijven. Maar aan de andere kant was het beangstigend omdat je niet wist wie zich nog meer in die vochtige, plakkerige sluier ophield.

Helen hing diep over haar stuur, haar blik gericht op – in áfwachting van – gevaar. Zonder problemen reed ze naar Winchester Road en het duurde niet lang of ze naderde het hart van deze gecompliceerde, beschadigde stad. Nu had ze meerdere mogelijkheden, verschillende wegen naar haar appartement, die allemaal vol gevaar leken. Helen koos altijd willekeurig en had

maar één regel: dat ze op achtereenvolgende dagen nooit dezelfde weg nam. Misschien was ze overdreven voorzichtig, maar ze was niet bereid risico's te nemen, niet nu er een doodstraf boven haar hoofd hing.

Helen werd geroemd voor het oplossen van zaken, maar haar laatste onderzoek was slecht afgelopen. Ja, ze had een moordpartij ten einde gebracht, het mysterie achter de verbijsterende moorden ontrafeld, maar de dader was ontsnapt en had gezworen wraak op Helen te nemen door op een willekeurig moment van zijn keuze een anonieme moordenaar op haar af te sturen. Alex Blythe had zijn ijzingwekkende dreigement nu vier maanden geleden geuit, vier maanden waarin ze nauwelijks een oog had dichtgedaan.

Helen wist dat ze zich bang liet maken, overal spoken zag, maar ze kon onmogelijk níet bang zijn, als ze bedacht hoe ver zijn macht reikte. Als psychiater en hulpverlener in de verslavingszorg had Blythe belastende informatie over tientallen mensen uit de omgeving – echtgenoten, echtgenotes, moeders, vaders die hun ziel en zaligheid aan hem hadden blootgegeven, in de overtuiging dat hun zonden, hun obsessies, hun verslavingen, vertrouwelijk zouden zijn. Blythe had deze informatie tegen zijn patiënten gebruikt en hen overgehaald om te moorden voor zijn genot. Hoewel zijn schrikbewind voorbij was, was er nog één moord die hij van plan was te volbrengen.

Helen was alert op andere motorrijders, hield automobilisten die naast haar reden in de gaten, wisselde plotseling van baan en sloeg vlak voor een treuzelende auto Bentham Street in. Zo ging haar rit naar huis nu altijd: ongeregeld, veranderlijk, geïmproviseerd. Als zij haar terugrit niet kon voorspellen, dan kon een mogelijke moordenaar dat hopelijk ook niet. Het was slopend om te moeten leven met een gewelddadige dood voor ogen, maar Helen zag geen andere mogelijkheid. Want zelfs als haar gezond

verstand haar op het hart drukte om geen spoken in de schaduw te zien, bleef haar dierlijke instinct permanent op zijn hoede en bekeek ze zelfs de narcotica-agenten die vanavond bij de overval in de haven aanwezig waren vol wantrouwen. Iedereen voor wie ze niet persoonlijk kon instaan was nu een bron van zorgen. Gezien Helens veelbewogen verleden was de lijst met echte bondgenoten kort, en dus was ze constant op haar hoede.

Ze reed nu door Firth Street en naderde haar appartement. Deels snakte ze ernaar om thuis te zijn, binnen die vertrouwde muren, maar deels wilde ze verdergaan, doorrijden over de kustweg, of zelfs in noordelijke richting naar de M25, waar ze tussen het verkeer door kon slingeren en haar lot altijd één stap voor kon blijven. Het was dwaas, maar tegenwoordig voelde ze zich nergens zo veilig als wanneer ze over de weg scheurde. Het was moeilijker om een bewegend doel te raken, redeneerde ze.

Ooit zou het misschien voorbij zijn. Misschien zou de National Crime Agency of Interpol Blythe in het vizier krijgen en haar kwelgeest eindelijk oppakken. Maar in de tussentijd hadden haar paranoia en wantrouwen de vrije loop en leek er geen einde aan haar nachtmerrie te komen.

3

Martha hield haar ogen stijf dicht en bad dat er een einde zou komen aan haar beproeving.

Haar aanvaller had haar bevolen op haar buik op bed te liggen en Martha had zich niet durven te verzetten, zelfs niet toen hij een vuile doek in haar mond had gepropt, haar armen met een ruk naar achteren had getrokken en haar polsen bijeen had gebonden. Een paar seconden later voelde ze zijn zoekende vingers en een verwarrend moment dacht ze dat hij haar hand wilde vasthouden. Maar toen voelde ze een harde ruk aan haar trouwring en ze besepte wat hij wilde. Haar verlovingsring volgde al snel, beide ringen werden van haar protesterende vlees gerukt, voordat haar aanvaller opstond en wegliep.

Even was Martha te geschokt om te reageren, maar verwarring en schrik sloegen nu om in woede. Dit was háár huis, háár slaapkamer, dat waren háár ringen – gekoesterde aandenkens die symbool stonden voor haar verbintenis met Greg, maar ook dierbare herinneringen opriepen aan hun verloving op Hawaiï en hun bruiloft in Beaulieu. Hoe durfde hij haar ringen af te pakken alsof het prullen waren, stukken metaal en steen die voor ordinair geld verkocht konden worden? Wat was dit voor onderkruipsel? Ze hoorde hoe de indringer in haar sieradendoos rommelde, zich een leven vol cadeaus en aankopen toe-eigende, om

nog maar te zwijgen van de erfstukken van haar moeder, die te jong was overleden.

Blijf rustig, Martha. Blijf rustig.

De woorden kwamen in haar op, ongevraagd, maar welkom. Ja, ze wilde schreeuwen, zich losrukken, tekeergaan, maar haar verstandige kant besepte dat ze voorzichtig moest zijn, hielp haar herinneren aan wat er op het spel stond. Ze werd opeens overspoeld door beelden van Bailey, en haar woede maakte direct plaats voor bezorgdheid om haar dochttertje. Zolang zij en haar dochter ongedeerd waren als deze afschuwelijke aanval voorbij was, wat deed het er dan toe dat ze een paar kostbare spullen kwijt was? Ze schaamde zich nu dat ze zich druk had gemaakt om dingen die vervangen of misschien zelfs teruggevonden konden worden. Vlees en bloed was wat telde.

Ze moest kalm blijven en volhouden. Doen wat haar gezegd werd en dan machteloos maar opgelucht wachten tot Greg thuis kwam. Onmiddellijk voelde ze weer woede komen opzetten – waarom was Greg hier niet om hen te beschermen? – maar snel zette ze deze zinloze beschuldigingen van zich af. Dit was niet zijn schuld. De enige schuldige was de gewelddadige indringer die nu door haar huis sloop.

Haar aanvaller had de toilettafel leeggeroofd en het was weer stil. Martha durfde niet te kijken, durfde amper adem te halen en wachtte tot de dief de kamer had verlaten en door de gang sloop. Ze spitste haar oren om zijn vertrek te registreren, maar tot haar schrik kwam hij terug naar het bed en ging op het matras zitten. Intuïtief trok Martha haar knieën op en klemde ze tegen elkaar. Doodsangst overweldigde haar, ze kreeg geen lucht, was duizelig en tranen sprongen in haar ogen. Was de afschuwelijke diefstal nog maar een openingssalvo, het eerste deel van een misselijkmakende schending van haar leven en geluk? Opeens wist Martha dat ze in beweging moest komen en ze schoof met een

schok opzij in een poging zich van het bed te laten vallen. Maar ze had haar lichaam nog amper bewogen of een zware hand landde met een klap op haar rug en dwong haar te blijven liggen. Martha worstelde, probeerde zichzelf wanhopig te bevrijden, maar de hand van haar aanvaller gaf niet mee, het gewicht van zijn arm hield haar tegen. Ze verwachtte elk moment zijn ruwe handen op haar lijf, die haar kleren van haar lichaam rukten, haar huid aanraakten, maar tot haar verbazing gebeurde er niets. Het was alsof hij alleen maar naar haar zat te staren. Ze kon zijn indringende blik op haar voelen, samen op het bed als een merkwaardig stel...

En opeens wist Martha precies en met absolute duidelijkheid wat er gebeurde. Ze wist dat de situatie veel erger was dan ze in eerste instantie had gedacht. Dit was de afrekening. Dit was waar de gebeurtenissen van de afgelopen twee jaar onvermijdelijk toe hadden geleid.

Haar ogen schoten open, ze probeerde haar hoofd te draaien om haar aanvaller te zien, vastbesloten om te smeken voor haar leven, ondanks die smerige, verstikkende prop in haar mond. Maar nogmaals werd ze voorovergeduwd; haar vijand, haar wreker, weigerde haar aan te kijken.

Wanhopig keek Martha om zich heen, op zoek naar een middel waarmee ze zich zou kunnen redden. Haar blik werd naar de spiegel op de deur van de kledingkast getrokken, die haar een gedeeltelijke blik op hem bood. Hij was in het duister gehuld, sinister en schimmig, maar toch wist ze wie hij was, wist ze waarom hij hier was. Alsof hij wilde reageren op dit weerzinwekkende besef, kwam hij in beweging, en ze zag hoe hij iets boven zijn hoofd bracht. Martha richtte haar blik op de spiegel, probeerde te zien wat het was en tuurde door de duisternis terwijl haar hart vol ontzetting bonkte. En eindelijk zag ze het, het blad van een handbijl dat in het licht van de overloop schitterde.

Martha verstijfde en met een plotselinge stoot energie schreeuwde ze, schreeuwde ze uit alle macht, terwijl de prop dieper wegzakte in haar luchtpijp. Het was pijnlijk, gedempt en uiteindelijk zinloos. Nog voordat haar gedempte kreet ten einde kwam, sloeg haar aanvaller toe en hij bracht de bijl met kracht op haar achterhoofd neer.

4

Niets roerde zich, niets bewoog. Buiten hoorde ze de meedogenloze wind die de ramen deed rammelen en de brievenbussen deed kleppen. Maar in huis was het doodstil.

Brigadier Charlie Brooks liep de trap op en sloeg bewust de zevende tree over, die altijd luidkeels protesteerde, in een poging haar kinderen niet wakker te maken. Ze had haar handen altijd vol aan Jessica en Orla, maar vanavond waren ze bijzonder lastig geweest, hadden geruzied, gehuild, waren brutaal geweest, en Charlie was doodop tegen de tijd dat ze eindelijk sliepen. Ze had nog samen met Jessica, de oudste van de twee, moeten lezen, maar had het niet zien zitten. In plaats daarvan had ze het stiekem afgevinkt op de leeslijst van haar dochter en had een glas wijn genomen. De koele sauvignon blanc was verfrissend geweest, maar had niets gedaan tegen de knoop in haar maag. Daar was meer dan alcohol voor nodig.

Bovenaan de trap sloop Charlie over de overloop naar de slaapkamer. Haar hand gleed automatisch naar de lichtschakelaar, maar ze trok hem snel terug. Ze had geen behoefte aan het felle licht dat het nette, lege bed bescheen, en dus koos ze voor de troost van de duisternis. Hier gaf ze steeds vaker de voorkeur aan, dan kleedde ze zich in het donker uit en vestigde liever niet de aandacht op haar lichaam van na de bevalling. Ooit was ze

knap en slank geweest, maar nu voelde ze zich log en onaantrekkelijk. In het begin had ze haar figuur verborgen willen houden voor haar partner Steve, maar tegenwoordig deed ze het ook voor zichzelf, al voelde ze zich daar eigenlijk niet beter door.

Charlie nam een slokje wijn, ging op de rand van het bed zitten en haalde haar telefoon uit haar zak. Ze scrollde door haar telefoontjes en belde na een korte aarzeling Steve. Onmiddellijk voelde ze hoe de knoop in haar maag strakker werd getrokken. Ze wist dat het dwaas was, zelfs een beetje idioot, maar ze wilde hem spreken, wilde zich laten geruststellen door zijn ritmische, liefdevolle stem. Maar ze had het kunnen voorspellen, ze kreeg zijn voicemail.

‘Hoi, dit is Steve. Spreek een boodschap in!’

Charlie hing op en liet de telefoon op bed vallen. Weer een nacht alleen, weer een nacht waarin ze zich afvroeg waar hij was. Elke keer als ze hem ernaar vroeg, zei hij dat hij moest werken, dat hij aan het overwerken was in de garage, maar waar kwam al dat werk opeens vandaan, deze plotselinge berg auto’s die gerepareerd moesten worden? Wat was er zo dringend dat hij avond aan avond niet thuis kon zijn? Het maakte haar boos, bitter. Maar meer nog, het maakte haar bang. Hun trouwdag was binnenkort, een gebeurtenis waar Steve normaal gesproken veel werk van maakte, maar dit jaar had hij er amper een woord over gezegd. Het was alsof het hem niet langer interesseerde, alsof hij er niets om gaf.

Charlie kwam overeind, liep naar het raam en trok de gordijnen open. De wind was gaan liggen en de donkere straat lag er doods en kil bij, alsof hij was bevroren in de tijd. Ze verlangde naar afleiding – een stelletje dat dicht tegen elkaar voorbijliep, iemand die de elementen trotseerde om zijn hond uit te laten, of zelfs Steve die haastig thuiskwam – maar er was niets te zien, geen beweging. Charlie voelde een golf van emoties in zich op-

wellen, verdriet gehuld in paniek, en ze probeerde ze te onderdrukken. Ze moest niet zo paranoïde zijn, mocht zich niet gek laten maken door haar angst. Ze moest zich vermannen, iets productiefs doen, er waren genoeg dossiers die bestudeerd moesten worden, huishoudelijke klusjes die gedaan moesten worden, maar met de beste wil van de wereld kon ze zich er niet toe zetten. Ze werd verlamd door onzekerheid en angst, en hoewel ze wist dat ze zichzelf kwelde, bleef ze stokstijf staan en staarde ze naar buiten, verloren in het donker van de nacht.

5

Op de drempel bleef hij staan en hij keek over zijn schouder de kamer in. Martha Whites levenloze lichaam lag op het bed, verborgen in de duisternis. Van een afstandje zou je denken dat ze lag te slapen, helemaal van de wereld. Maar de bloedspetters op de muur, die nu omlaag dropen en het behang met obscene vlekken besmeurden, vertelden een heel ander verhaal.

Een vrouwenvest hing over een stoel bij de deur en hij bleef even staan, veegde de bijl aan de stof af en keek gefascineerd hoe de wol de dikke vloeistof opnam. Toen de bijl schoon was, draaide hij zich om en liep door de gang. Zijn voetstappen werden verzwolgen door het zachte, hoogpolige tapijt, maar in zijn eigen oren klonk elke stap als een mokerslag die de wereld op zijn misdrijf attendeerde. Zijn hoofd bonkte, zijn hart ging tekeer. Nu hij de daad had uitgevoerd, wilde hij alleen nog zo snel mogelijk weg.

Hij haastte zich de trap af, maar halverwege hoorde hij een oorverdovend gekrijs. Het was zo plotseling, zo onverwachts dat hij zich kapotschrok en zich razendsnel omdraaide om te zien wie zijn beschuldiger was. Maar er stond niemand in de gang, niemand in de buurt van de plaats van het misdrijf, en tot zijn verbazing beseftte hij dat het geluid uit de slaapkamer aan de andere kant van de overloop kwam. Zijn eerste reactie was om zich

om te draaien en te vluchten, maar het geluid was zo schrill dat hij de deur opendeed en naar binnen stoom, vastbesloten om de confrontatie aan te gaan met de maker van dit verwijtende geluid.

Tegelijkertijd drong tot hem door hoe verwrongen zijn denken was geworden. In het zachte licht van een draaiende mobiel lag een baby die uit alle macht aan het schreeuwen was. Snel liep hij naar de wieg en hij stuurde naar het ongelukkige kind. Hij wist niet goed wat hij had verwacht, maar zijn plotselinge verschijning maakte haar alleen maar meer overstuurd en het gezicht van het meisje vertrok helemaal. Hij schrok van haar hevige uithalen en het volume waarmee ze schreeuwde. Wist ze het soms? Voelde ze op de een of andere manier aan dat haar moeder dood was en was ze vastbesloten om alarm te slaan, haar woede als hoorngeschal in de hoop dat goede mensen haar moordenaar zouden pakken? Er kon haast geen andere verklaring zijn voor het bovenmenselijke kabaal dat ze met haar kleine longen wist te produceren. Beschuldigde ze hem? Vernéderde ze hem?

Hij moest haar stil zien te krijgen. Ook zonder zijn achterdochtigheid was het mogelijk dat haar aanhoudende gehuil voorbijgangers zou alarmeren of de belangstelling van burens zou wekken. Terwijl hij dit bedacht, hoorde hij buiten iets bewegen. Stond er iemand bij het tuinhok? Iemand die op onderzoek wilde uitgaan? Hij keek naar het kind, wist dat hij haar stil moest krijgen, dat hij niet kon ontsnappen als ze zo hard bleef huilen. Hij greep het handvat van de bijl stevig vast, stuurde naar het meisje, wist dat ze stil werd, maar haar gezichtje zag paars van verdriet, ontroostbaar. Ze was niet stil te krijgen... tenzij hij haar het zwijgen oplegde.

Dit was nooit zijn bedoeling geweest, zij was de onschuldige in dit alles, maar opeens had hij het gevoel dat hij geen keus had, alsof het leven, het lot, karma, hem tot deze gruwelijke daad

dwong. Langzaam bracht hij de bijl omhoog, dwong zichzelf om doortastend te werk te gaan, niet te aarzelen. Hij wendde zijn gezicht af van het verwrongen gezichtje en telde tot drie.

Een, twee, drie...

Vloekend bracht hij de bijl omlaag.

Maar op hetzelfde moment stopte hij, de bijl bleef in de lucht hangen. Zijn blik was ergens op gevallen. Onwillekeurig moest hij lachen, een diep geluid vanuit zijn buik. Het lag zo voor de hand, zo verdomd voor de hand, waarom had hij daar niet eerder aan gedacht? Naast de plakkerige mond van de baby, half verborgen onder haar bolle wang, lag een speen. Een felgele fopsppeen. Dat was wat ze wilde, daarom was ze zo overstuurd.

Hij liet de bijl zakken, pakte de speen en duwde hem voorzichtig in haar mond. Onmiddellijk stopte het geblèr en de baby sabbelde tevreden op de rubberen speen. Het meisje viel zelfs binnen een paar seconden in slaap, haar verdriet alweer vergeten. De rust was weergekeerd, de stilte werd alleen doorbroken door de zachte muziek die uit de draaiende mobiel kwam.

Geschokt maar opgelucht draaide de indringer zich om, liet het argeloze meisje slapend achter en haastte zich de kamer uit.

6

Helen liep snel door het verlaten trappenhuis, keek grondig in alle donkere hoeken en schemerige deuropeningen. Maar het laatste stukje leverde vanavond geen gevaren op, ze was helemaal alleen.

Eenmaal op de bovenste verdieping liep ze direct naar haar voordeur. Snel stak ze een sleutel in het bovenste en onderste bijzetslot, waarna ze het hoofdslot opendraaide. Even later was ze binnen en had ze de stalen deur achter zich vergrendeld. Ze wist precies wat ze moest doen, en met opgeheven wapenstok liep ze behoedzaam van kamer naar kamer om er zeker van te zijn dat er geen indringers op de loer lagen. Ze was doodmoe, kon bijna niet meer op haar benen staan, wilde zich het liefst op haar bed laten vallen en slapen, maar angst dreef haar voort. Ze liep de slaapkamer uit en ging weer naar de keuken, waar ze haar laptop opensloeg om de beelden van haar beveiligingscamera's te bekijken. De buitencamera leverde weinig op, behalve dat haar buurvrouw naar de Tesco Metro was geweest, en de binnencamera's nog minder. Het was veilig.

‘Het zal vannacht een ijzige drie graden boven nul zijn en de gevoelstemperatuur zal zelfs nog een stuk lager zijn...’

Helen had 's avonds graag de radio aan, een stem die de alles-verterende stilte in haar appartement doorbrak, en terwijl de

weersverwachting klonk, liep ze naar de woonkamer en plofte op de bank neer. Ze trok haar laarzen en sokken uit, liet haar hoofd tegen de zachte stof zakken en deed haar ogen dicht. Beelden van het werk van vanavond drongen haar gedachten binnen – de protesterende kapitein en diens bemanning, de agressieve zoektocht, een enorme hoeveelheid cocaïne in een geheim compartiment onder de hekbalk – maar ze duwde ze weg. Ze wilde even ontsnappen aan haar taken, haar dagelijkse leven, wilde zich losmaken van zichzelf, zich verliezen in iets wat doorsnee, alledaags en veilig was.

‘Dus, als je morgen op pad gaat, leg dan maar vast een muts en handschoenen klaar, en als je een lekkere wollen sjaal hebt, zou ik die ook maar omdoen...’

Het zangerige lokale accent van de weerman maakte het beeld extra gezellig, en Helen verlangde ernaar zich over te geven aan fantasieën van winterpret, maar haar gedachten lieten haar niet los, vast van plan om het gebruikelijke macabere woordassociatiespel te spelen. Toen de weerman over sjaals begon, bracht Helen automatisch een hand naar haar hals en moest ze opeens aan Alex Blythe denken die in haar appartement, in haar sláápkamer, had gestaan en langzaam het leven uit zijn arme huisdier had geknepen. Blythe had zijn spaniël als afscheidscadeau op haar bed achtergelaten, samen met een telefonische boodschap waarin hij zijn afschuwelijke afscheidsdreigement had geuit. De betekenis van zijn ijzingwekkende boodschap was al erg genoeg, maar de wetenschap dat hij die had gebracht terwijl hij in háár huis was geweest, had haar diep geraakt. Hij had hier in alle rust op haar bed gezeten en genoten van zijn almacht.

Sindsdien was hij niet meer gesignaleerd, al bijna vijf maanden niet meer, maar zijn aanwezigheid was nog altijd merkbaar. Helen had de beveiliging van het appartement opgeschroefd en eersteklas beveiligingsapparatuur geïnstalleerd, maar daar voel-